

Arrest

nr. 56 049 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LESPAGNARD, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Chinese nationaliteit, geboren te Zhejiang op 6 oktober 1973.

1.2. Op 27 november 2010 heeft verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 3 mei 2010 werd aan verzoekster meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zal sturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling tot afgifte van inschrijving in het vreemdelingenregister,

dat één jaar geldig is.

1.4. Per mail van 9 september 2010 heeft het Vlaams Gewest aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat de aanvraag tot arbeidskaart van verzoekster werd geweigerd, daarbij werd een kopie gevoegd van de beslissing van 9 augustus 2010.

1.5. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 28 september 2010 een beslissing genomen tot ontvankelijkheid, doch ongegrondheid van verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van. Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht en er werd haar bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen waarvan de motiveringen als volgt luiden:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2009 werd ingediend door:

(W.L.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Que verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 03.05.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 09.09.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de integratie ook moge zijn (sedert 2006 in België, broer woont in België, sociale banden, vrienden, spreekt Nederlands, werkbereid), dit doet niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)*

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid (1) (2) wordt aan (W.L.)

(...)

van China/Volksrep./ nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 20 NOV. 2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen,

Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien het bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet. Daarnaast werpt verzoekster een kennelijke beoordelingsfout op. Tenslotte voert zij de schending aan van de beginselen van goed bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het principe van fair-play, en onpartijdigheid, het rechtszekerheidsbeginsel en het principe van ‘professionaliteit’.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St, nr. 132.710, 21.06.2004). Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite. De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen. Verwerende partij nam de bestreden beslissing met een totaal gebrek aan professionalisme, in het midden van een nog hangende procedure tot verkrijging van een arbeidskaart B, zonder de definitieve beslissing van de Vlaamse Overheid af te wachten. Immers, op een onaanvaardbaar lichtzinnige wijze nam zij de bestreden beslissing té vroeg, terwijl de procedure met betrekking tot de door haar gevraagde arbeidskaart B nog volop hangende was. Ook de daaropvolgende afhandeling van het dossier geschiedde volkomen lichtzinnig en onprofessioneel. Zo werd verwerende partij geruime tijd op voorhand door de raadsman van verzoekster op de hoogte gebracht van deze vroegtijdigheid van de beslissing (brieven werden door de raadsman van verzoekster aan verwerende partij verstuurd op 06.10.2010 en op 20.10.2010). Verwerende partij weigerde immers op deze brieven te antwoorden en weigerde zodoende haar beslissing, zo mogelijk, degelijker te argumenteren, of, in te trekken. Verwerende partij weigerde tegenover de argumenten van verzoekster positie in te nemen op de momenten dat er nog aan de fout kon verholpen worden. Echter, door de brieven van de raadsman van verzoekster had verwerende partij gedurende voldoende tijd nog de mogelijkheid had om tegen-instructies uit te sturen aan het Gemeentebestuur van Kontich om zodoende te kunnen wachten op de definitieve beslissing van de Vlaamse Overheid. Maar, dit weigerde verwerende partij manifest te doen, ondanks de brieven, maar ook ondanks de verschillende telefoons van de raadsman van verzoekster (hieromtrent werden tussen de raadsman van verzoekster en verwerende partij telefoongesprekken gevoerd op 18.10.2010, op 19.10.2010 en tweemaal op 21.10.2010 voor de betekening van de bestreden beslissing). Er dient zich tevens de vraag te worden gesteld hoe het mogelijk is dat verwerende partij, die in het kader van de regularisatieprocedure op basis van het criterium 2.8.B. beslissingen neemt onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, geenszins de procedure van dergelijke arbeidskaart B schijnt te kennen, met name, dat er in het overgrote deel van de gevallen in eerste instantie een weigering wordt uitgesproken door de Vlaamse Overheid en dat er vervolgens zeer vaak in beroep wordt gegaan tegen deze beslissing waarna er een definitieve beslissing volgt, terwijl er wel in elke brief van de Vlaamse Overheid bij een eerste weigering zeer duidelijk wordt gesteld dat er nog een beroep openstaat. Hiervan zou verwerende partij toch minstens dienen op de hoogte te zijn om een degelijk professioneel werk te kunnen afleveren.*

Immers, met deze basiskennis, zou een normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon minstens gewacht hebben om zelf een definitieve weigeringbeslissing te nemen tot minstens de beroepstermijn ten aanzien van de Vlaamse Overheid zou zijn verstreken, dit was in casu tot 09.10.2010 (terwijl het beroep reeds werd ingediend op 29.09.2010 ..), én tot minstens vervolgens zelf te hebben nagegaan of er al dan niet in casu een beroep was ingediend bij de Vlaamse Overheid. Maar neen, de DVZ nam reeds een beslissing op 28.09.2010... Tenslotte, het schijnt verzoekster, zo mogelijk, nog minder professioneel toe, wanneer zij plots als bij mirakel wél door verwerende partij werd te woord gestaan, na de betekening van de bestreden beslissing (terwijl al die dagen voordien zij enkel op dovemansoren viel), met de argumentatie dat, aangezien de beslissing reeds werd betekend, verwerende partij niets meer kon doen en dat er voor verzoekster niets anders opzat dan een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout. Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt. Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St. 02.02.2007, nr. 167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu. Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling. Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op een - voorlopige - weigeringbeslissing van de Vlaamse Overheid, welke geenszins een definitieve beslissing uitmaakt aangezien er nog een beroep openstaat, en heeft verder de oren en ogen dichtgeknepen voor alle verdere cruciale informatie welke, tussen haar eigen weigeringbeslissing en de betekening ervan, aan haar werd medegedeeld door de raadsman van verzoekster. Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen. Door zich slechts vast te pinnen op één bron en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is. Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig. Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing zelfs niet de moeite getroost om zelf te wachten tot minstens de beroepstermijn ten aanzien van de Vlaamse Overheid zou zijn verstreken, dit was in casu tot 09.10.2010 (terwijl het beroep reeds werd ingediend op 29.09.2010 ..), om dan vervolgens zelf te hebben kunnen nagaan of er al dan niet in casu een beroep was ingediend bij de Vlaamse Overheid. Maar neen, de DVZ nam reeds een beslissing op 28.09.2010... Dit zou toch het minste zijn wat redelijkerwijze kan verwacht worden van een instantie welke zelf in eerste instantie een beslissing neemt onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen. Door de beslissing te nemen op 28.09.2010, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden. Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, niet wachten tot minstens de beroepstermijn ten aanzien van de Vlaamse Overheid zou zijn verstreken om dan vervolgens zelf na te gaan of er al dan niet in casu een beroep was ingediend bij de Vlaamse Overheid? En waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, eveneens met het oog op een goed bestuur, geen rekening houden met de brieven, in dit kader door de raadsman van de verzoekster aan verwerende partij verstuurd, alsmede met de telefoongesprekken, om zodoende nog de fout recht te zetten? Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoekster sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur. Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen. In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid. Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld. Verder zijn geschonden:

A. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het niet nodig, om, voordat zij haar besluit nam, aan verzoekster de mogelijkheid te geven opdat haar kandidaatwerkgever zich nog ten volle zou kunnen verdedigen in de beroepsprocedure bij de Vlaamse Overheid, én, verwerende partij achtte het ook niet nodig te antwoorden op de brieven en telefoongesprekken van de raadsman van verzoekster op een moment dat de fout nog kon worden rechtgetrokken. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door zich tevreden te stellen met wat er zich als enig document in het dossier bevond, waardoor zij geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid noch van initiatief door geen verder voorafgaand onderzoek te doen. B. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen en had verwerende partij op zijn minst de algemene kennis moeten hebben hoe normaliter een procedure bij de Vlaamse Overheid in het kader van een arbeidskaart B wordt gevoerd. Daarvoor had verwerende partij tenslotte ook moeten antwoorden op de brieven en e telefoongesprekken van de raadsman van verzoekster op de momenten dat de fout nog kon worden rechtgetrokken. Het lijkt wel alsof verwerende partij op de "opportuniteit", geboden door één voorlopig document, is gesprongen om vlug een verblijfsrecht te weigeren en zodoende niet naar méér informatie heeft willen vragen alvorens te beslissen. c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoekster recht heeft, wordt geschonden. Tenslotte, kan verzoekster zich niet van de gedachte ontdoen dat, door dergelijk lichtzinnig en onprofessioneel gedrag van verwerende partij, deze er verantwoordelijk voor is dat de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dermate vol staat. Deze zaak had gemakkelijk anders kunnen opgelost worden, zonder dat verzoekster hiervoor naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende te stappen en waardoor vele kosten en enorm veel tijd voor alle betrokken partijen had kunnen uitgespaard worden."

2.3. In haar enig middel werpt verzoekster samenvattend de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de vernoemde beginselen van behoorlijk bestuur. Volgens verzoekster heeft het bestuur een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Verzoekster begrijpt niet waarom het bestuur niet gewacht heeft op haar beroepsprocedure tot het bekomen van een arbeidskaart vooraleer te beslissen.

2.4. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.5. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zo onder meer:

"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Que verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 03.05.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 09.09.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd."

2.6. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet

zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.7. Daarnaast wijst de Raad er op dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissingen. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, *T.B.P.* 1996, 698). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

2.8. Voorgaande vaststellingen impliceren dat de wettelijke doelstelling van de formele motiveringsplicht werd bereikt.

2.9. Op 3 mei 2010 werd aan verzoekster meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zal sturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling tot afgifte van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is. Per mail van 9 september 2010 heeft het Vlaams Gewest aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat de aanvraag tot arbeidskaart van verzoekster werd geweigerd, daarbij werd een kopie gevoegd van die weigeringsbeslissing van "9 augustus 2010".

2.10. De datum van de beslissing van het Vlaams Gewest zou volgens verzoekster verkeerdelijk getypt zijn op de brief met de weigeringsbeslissing. De werkelijke datum zou 9 september 2010 zijn in plaats van 9 augustus 2010. De Raad acht dit mogelijk daar verzoekster een bewijsstuk bijbrengt, evenwel van na de bestreden beslissing, dat zij beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de aflevering van de arbeidskaart. Dergelijk beroep dient op straffe van nietigheid binnen de 30 dagen na het ontvangen van dergelijke weigeringsbrief aan het Vlaams Gewest gericht te worden. Zodoende moet de werkelijke datum van de beslissing zich effectief tot maximaal 30 dagen voor de ontvangstmelding van het beroep door het Vlaams Gewest op 4 oktober 2010, liggen. Een ander staat te lezen in de brief van het Vlaams Gewest van 15 oktober 2010 aangaande de ontvangst van het beroep op 4 oktober 2010. Uitsluitel over de werkelijke datum van de weigeringsbeslissing van de arbeidskaart geeft dit echter niet daar het Vlaams Gewest in haar brief van 15 oktober 2010 enkel heeft gesteld dat het beroep geregistreerd werd en dat het binnen de 3 maanden of langer, afhankelijk van externe factoren, behandeld zou worden. Een beslissing tot onontvankelijkheid wegens laattijdig beroep behoort hierdoor ook nog steeds tot mogelijkheden.

Doch, de redenering ontwikkeld onder punt 2.10, voor de goede orde, is ter zake in feite niet relevant. En wel precies omwille van hetgeen hiernavolgend uiteengezet wordt:

2.11. Verzoekster is de mening toegedaan dat het bestuur nog niet had mogen beslissen dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis ongegrond is, om reden dat uit een schrijven van het Vlaams Gewest van 9 september 2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart aan verzoekster geweigerd werd. Verzoekster houdt voor dat de weigering van de arbeidskaart niet definitief is, nu haar werkgever hoger beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing op 29 september 2009 en daar het veelvuldig voorkomt dat de arbeidskaart eerst geweigerd wordt om in beroep alsnog toegestaan te worden. Verzoekster stelt dat het bestuur minstens het verlopen van de beroepstermijn diende af te wachten vooraleer zij overging tot het nemen van de bestreden beslissing, te meer dat zij eerder zelf had gesteld te zullen overgaan tot het sturen van instructies naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van verzoekster tot afgifte van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, mits aflevering van de arbeidskaart aan verzoekster.

2.12. De Raad merkt vooreerst op dat de werkgever van verzoekster, C.Z., reeds op '9 augustus 2010' of bij aanneming zelfs pas op 9 september 2010, aangeschreven werd door het Vlaams Gewest met de melding dat de arbeidskaart voor verzoekster geweigerd werd. Het adres van de werkgever is "*p.a. MA Louise, Jacques Pasteurlaan 6A, 1180 Brussel*" oftewel het adres van verzoeksters advocaat in deze zaak. Daarnaast leert de lectuur van verzoeksters bijlagen bij haar verzoekschrift dat zij dicht familiaal verwant is met haar werkgever. Voorgaande dubbele vaststelling impliceert dat verzoekster reeds kennis

had van de weigeringsbeslissing betreffende de arbeidskaart op het moment dat de brief bij haar advocaat en werkgever bekend werd. Verzoekster advocaat is immers tevens gevolmachtigde van verzoeksters werkgever. Zo blijkt uit het administratief dossier.

2.13. Wanneer de Raad effectief aanneemt dat de beslissing van het Vlaams Gewest van 9 september dateert, kon verzoekster dus eenvoudigweg in de periode van 9 september 2010 tot en met 27 september 2010 een communicatie richten tot de Dienst Vreemdelingenzaken met de mededeling dat zij in beroep zou gaan tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest, eventueel vergezeld van een begeleidende brief dat een *“eerste weigering dikwijls gevolgd wordt door een goedkeuring”* of dat zij toen reeds de ontvangstmelding of enig ander nuttig bewijsstuk van dat aangetekend beroep bijbracht.

2.14. In die hypothese had het bestuur nog de mogelijkheid om te overwegen of zij haar beslissing zou uitstellen in afwachting van het resultaat van het beroep of niet. Of zij dit dan ook effectief gedaan zou hebben is uiteraard een keuze die enkel het bestuur toekomt en hier nu niet ter zake doet. Verzoekster deed dit echter niet.

2.15. Verzoekster schoot pas in actie de dag nadat zij van de voorliggende bestreden beslissing van 28 september 2010 kennis kreeg, met name op 29 september 2010. Het beroep werd door het Vlaams Gewest geregistreerd op 4 oktober 2010.

2.16. Op 28 september 2010 nam het bestuur de bestreden beslissing, zodat zij sowieso geen rekening heeft kunnen houden met een pas later ingesteld hoger beroep tegen de beslissing van het Vlaams Gewest, zoals voor het eerst meegedeeld aan het bestuur door de raadvrouw van verzoekster in haar schrijven van 6 oktober 2010. Het schrijven van verzoekster van 20 oktober 2010 en de vele telefoontjes met de Dienst Vreemdelingenzaken dateren allen tevens van na het nemen van de bestreden beslissing.

2.17. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aan het bestuur kan zodoende niet verweten worden dat zij geen rekening heeft gehouden met gegevens of stukken dewelke haar op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis waren gebracht. In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Terwijl van het bestuur ook niet verwacht kan worden onbepaalde duur te wachten tot wanneer over een beroepsprocedure beslist wordt, alvorens een beslissing te nemen.

2.18. Evenmin kan van het bestuur verwacht worden dat zij in alle dossiers die haar ter beslissing voorgelegd worden een danig proactieve rol gaat spelen, die er in zou bestaan dat zij bij andere overheidsinstanties zelf gegevens dient te verzamelen over een vreemdeling, die in feite zelf een aanvraag wenst te doen. Het weze voor documenten bij andere administratieve overheden of het weze bij rechtbanken ter verificatie van mogelijk hangende beroepen.

2.19. Er rust wel degelijk een meldings-, informatie- en medewerkingsplicht op verzoekster. De Raad verwijst hier naar rechtsleer en rechtspraak waar gesproken wordt over de zogenaamde wederkerigheid van de beginselen van behoorlijk bestuur met name ‘de beginselen van behoorlijk burgerschap’. Zo naar analogie: *“ (...) in de verhouding tussen bestuur en bestuurde, deze laatste niet steeds even streng worden behandeld als het bestuur, vanwege de ongelijkheid der partijen; evenwel ontslaat de eis van een mildere behandeling de bestuurde er niet van redelijk, dit is met een minimum aan zorgvuldigheid, te handelen.”* (R.v.St., Van den Broeck, nr. 20.404 van 4 juni 1980 en J. DE STAERCCKE, “Algemene Beginselen van behoorlijk burgerschap: Naar een wederkerig bestuursrecht?”, in Jura Falconis, jg. 38, 2001-2002, nr 4, p. 505-535.)

2.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel reikt in deze niet zo ver dat het bestuur onderzoek dient te verrichten om zaken te weten te komen die eventueel, in de zin van mogelijk, nuttig zouden kunnen zijn bij het nemen van haar beslissing. De zorgvuldigheidsplicht behelst dat een overheid, wanneer zij een beslissing neemt, dit doet op basis van een correcte feitenvinding en een zorgvuldig voorbereidend onderzoek (Zie R.v.St. nr. 167.41 van 12 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006, nr. 154.954). Hier slaat deze verplichting in de eerste plaats op de documenten die verzoekster zelf bijbracht of diende bij te brengen. De bewijslast die gepaard gaat met de aanvraag ligt immers bij verzoekster. De Dienst Vreemdelingenzaken dient zorgvuldig, op basis van correcte feitenvinding en slechts na een gedegen onderzoek te beslissen. Zij is echter niet gehouden zelf alle andere

mogelijkheden of probaliteiten die niet rechtstreeks met de voorliggende aanvraag te maken te hebben op eigen initiatief te onderzoeken, zeker niet wanneer een verzoeker haar daar niet voorafgaandelijk heeft op gewezen.

2.21. Op 3 mei 2010 werd dan wel inderdaad aan verzoekster meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zou sturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling tot afgifte van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is. Per mail van 9 september 2010 heeft het Vlaams Gewest aan de Dienst Vreemdelingenzaken echter meegedeeld dat de aanvraag tot arbeidskaart van verzoekster werd geweigerd, daarbij werd een kopie gevoegd van die beslissing.

2.22. Verzoekster ontkent de concrete motieven van de bestreden beslissing niet. Verzoeker vecht het determinerend motief, het feit dat verzoekster geen arbeidskaart kan voorkeggen, als dusdanig niet aan. Verzoekster betwist de feitelijke correctheid van dit motief dan ook niet.

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 03.05.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 09.09.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.”

2.23. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is.

2.24. De opgeworpen schending het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden niet aangetoond. Daarnaast werpt verzoekster ook nog volgende beginselen van behoorlijk bestuur op ‘het redelijkheidsbeginsel, het principe van fair-play en onpartijdigheid, het rechtszekerheidsbeginsel en het principe van ‘professionaliteit’.

2.25. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op hetgeen gesteld werd onder de punten 2.9 tot en met 2.23 is het niet kennelijk onredelijk van het bestuur dat zij niet heeft gewacht tot het verlopen van de beroepstermijn, precies omdat verzoekster het bestuur niet heeft ingelicht dat zij beroep wou of zou aantekenen en te meer omdat er pas op 28 september 2010 beslist werd door verweerder, daar waar de weigeringsbeslissing van de arbeidskaart reeds dateert van 9 september 2010. Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

2.26. Met ‘fair play’ worden de normen en beginselen bedoeld die bij een behoorlijk bestuur in acht genomen moeten worden als waarborg voor onpartijdigheid van de bestuurder en voor de gelegenheid van de burger om op te komen voor zijn bij bepaalde bestuurshandelingen betrokken belangen. (Naar analogie: A. VAN MENSEL, o.c., 18; G.J. WIARDA, *“Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Nederlands recht”*, T.B.P., 1970, 372.). De Raad kan in de voorliggende bestreden beslissing(en) en in voorliggend administratief dossier geen elementen ontwaren die erop zouden kunnen wijzen dat verzoekster zou te lijden hebben gehad onder partijdigheid van het bestuur noch dat zij de gelegenheid niet zou gehad hebben om op te komen voor haar bij belangen. Niets belette verzoekster om het bestuur in kennis te stellen van haar voornemen beroep aan te tekenen tegen de beslissing tot weigering van de arbeidskaart bij het Vlaams Gewest en eventueel zelf de vraag tot het uitstellen van de beslissing te stellen in de periode van 9 september 2010 tot en met 27 september 2010. Verzoekster deed dit echter niet.

2.27. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Op 3 mei 2010 werd aan verzoekster meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zal sturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling tot afgifte van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is. Aangezien verzoekster echter geen dergelijke arbeidskaart kon voorleggen was zij in staat de rechtsgevolgen van deze ontstentenis op voorhand in te schatten. Verzoekster heeft, in een voor haar weliswaar ongunstige afloop, kunnen 'vertrouwen' op de standvastigheid bij het bestuur.

2.28. Wat betreft de opgeworpen schending van 'het principe van 'professionaliteit' geldt dat geen dergelijk principe onder die naam gekend is naar Belgisch recht. In de mate dat verzoekster doelt op een principe dat kan ressorteren onder een ruime toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verwezen naar het corresponderend deel van de bespreking van het middel (zie supra).

2.29. Het bestuur handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Terwijl de bestreden beslissing afdoende in feite en in rechte werd gemotiveerd. Er werd geen manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg heeft het bestuur geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. Het loutere gegeven dat verzoeksters werkgever op 29 september 2010, dit is nadat de bestreden beslissing van 28 september 2010 werd genomen, beroep zou hebben ingediend tegen de beslissing tot weigering van de afgifte van een arbeidskaart, kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen. Ook verzoeksters beschouwingen betreffende haar vele telefoontjes naar de Dienst Vreemdelingenzaken en de verdere afhandeling van het dossier, allen na het nemen van de bestreden beslissing, kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster tenslotte misschien meent dat zij om aan de verzuchtingen van de Belgische staat tegemoet kan komen door bij haar verzoekschrift alsnog de ontvangstmelding van de registratie van het beroep bij het Vlaams Gewest tegen de weigering van de arbeidskaart te voegen, merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Zoals verzoekster weet kan deze Raad verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging immers niet gaan beoordelen in de plaats van het bestuur op grond van stukken die aan het verzoekschrift worden toegevoegd.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC